

Sarıldıkça Sana Aşka Büyürüm Ben

– S. Yetgin · 16 Mayıs 2015

Ateşin avuçlarından sırlarını çaldım yar, kayıp gelirim sana dağlardan
Dilimde hiç yaşanmamış yarınlar, ırmaklar akar her gün avuçlarımdan
Seni sevdikçe çağları çevirdim tersine, korkar mıyım nadim yangından!
Acılar denzinde bekle gelişimi, firari bulutlar gibi sararım sol yanından

Gönlünün birbirinden ayrılmış kanatlarını yapıştırırsam şimdi yeniden aşkla. Yalnızlığın o kadim derelerine atlasak birlikte yüreğimizdeki yangınlarla. İlişip birbirimize üşümüşlüğümüzü unutsak, avuçlarımızdaki o yalnızlık damarlarına karşılıklı karışsak.

Biz derinliğini unutan denizler gibiyiz seninle. Yeryüzünde açan tüm çiçeklerin, terk edilmiş bütün şehirlerin, uğultuyla koylarını arayan tüm esintilerin dergâhıyız. Arada birbirimizden ayrı kaldığımız anlarda biliriz ki bütün ırmaklar içimize dolar, bütün başıboş sular binlerce menzili geçerek yüreğimizin kapısını çalar. Sönmeyen ateşlerin, külle sevişen gecelerin şahidiyiz biz. Hızla tükenen günlerin yelesindeki bir çocuk gibi kendi dağlarımıza yolculuk ederiz o mor bakışlı bekleyişlerle. Bileklerimizdeki sevda dövmeleriyle çağları aşarız ve kollarımızdaki dirençle ne zaman aşka susasak birbirimizi kucaklarız. Yaklaş ışık bakışlı yar, yıkılmış, talanlanmış ve yağmalanmış şehirlerime. Koyu bir şafakta bul yine beni. Yüreğinin o sevinç ışıltılarını serp seni aklımdan geçirdiğim bütün anlarda. Doğmayı unutan güneşin, esmeyi erteleyen rüzgârın, akmayı bilmeyen ırmakların o ulvi aşkıyla güneşim ol, rüzgâr olup içime dol ve serin ırmaklar gibi ruhumu efsununla boğ. Sözü tükendiği anlarda, düşün iç içe girip aslını aradığı zamanlarda, şu kocaman kâinatın ömrünü tamamlamış bir yapı gibi göçtüğü bir zamanda sokul yosunlu surlarıma. İstersen başkalarının hüznünü getir avuçlarında. Dilersen göğsümdeki yarıkları sıra bakışlarıyla. Sen esaretim, sen onulmaz kefaretim, sen bu yalan imparatorluğundaki tek cesaretim ol. Asırlardır yağmurla yıkanan bedenime dökül asırlık şelaleler gibi. Bülbülün dilindeki şarkıları biriktirdim sabırla sana. Dilersen, eflatun bakışlarının ezgileriyle çek beni darağaçlarına. Sen gelince çiçek açan dallarımla, sen gelince kahkahalara duran çocuk yanımla, ipeklere sarılan ruhumu sal yeniden kırlara. Göğsündeki o derin boşlukta yuvarlanayım, gönlünün saraylarında yine seninle olayım. Şu kargaşa kıyametinde ben seni dilerim yetimliğime, onlar şan, ihtişam. Bilmezler mi kefensiz sarılışların yazgısız bir avuç külden ibaret olduğunu! Dalı rüzgar okşamazsa, yüreği dağ suları yıkamazsa ve gönlümüzü de yar doldurmazsa neye yarar yaşamak!. O içimizde durmadan büyüyen açlığın derin sessizliğini bile hep bir meleğin koruduğunu ve kahırlarımızı bile yalnızlığın doyurduğunu bilmezler mi!. Toprak doldukça oyuklarımıza, bütün inançlar lal bir yalnızlık yutkunuşu olacak bir gün. Yaşlı bir zeytin ağacına asacak işte o gün şiirlerimi. Ruhumun çardağına insanlar dolacak, ıssız yurdumda çocuklar adımı anacak. Aynı kaf dağının ardından aşarak ben sana yürüyeceğim gül bakışlım. Senin için biriktirdiğim tüm şiirleri kıldan bir heybede sana getirecek, ruhunun sevda kırlarına aynı aşkla serpeceğim.

Selahattin YETGİN